

בוא הנה, לך לך...

את בריאת העולם והמבול כבר עברנו,
לוט ואברם בחרן כבר אמרנו.
לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך
גירוש די משפיל, בגדר פדיחה.

בגימטרייה "לך לך" הם רמז ל-100
"אז תהיה מפורסם, ללא אח ורע".
"ואעשך לגוי גדול" וחזק,
זה גם הגיל בו נולד לו יצחק.

פירוש אחר של תרגיל החשבון –
עוד 100 שנים תחיה מהיום:
בן 75 כשיצא מחרן
בן 175 – בר מינן...

על זה המסע שכרך יהיה רב
(על דש חולצתך תענוד אות של קרב):
"אברכה מברכיך ומקלליך אָאור",
תגדל ותצליח ותהיה מטאור.

שרה ואברהם, עם לוט בן אחיו,
את העם הקטן שאפו להרחיב:
"ואת הנפש אשר עשו בחרן"
"לעשות נפשות" פירושו: לגיירן.

ארץ ישראל היא לעם ישראל,
הבטחה מפורשת מפיו של האל.
אפילו מצאתי הוכחות מתחרזות:
"לזרעך אתן את הארץ הזאת".

לאברהם וללוט היה רכוש רב
לא הסתדרו לשבת יחדיו.
מריבות קשות בין רועי הצאן,
לפתור המשבר לא גילו כל רצון.

אברהם יזם הפנייה ללוט:
"בוא לא נרים זה על זה מוט"
"אל נא תהי מריבה ואבדנו"
כי אנשים אחים אנחנו".

"במטותא ממך, ניפרד כידידים,
ואל נא נחתוך זה לזה הוורידים.
אם השמאל ואימינה ואם הימין ואשמאילה"
(בערבית הוסיף בנימוס גם "ביסמילה").

לוט בחר את ערי הכיכר
הרבה רשעים שם, אזור מנוכר.
הכנסת אורחים נחשבה חטא נורא
ערי חטאים: סדום ועמורה.

שא את עיניך צפונה ונגבה
מערב ומזרח הם ימה וקדמה,
קום והתהלך בארץ בתרמיל ובמקל,
ולך אני מבטיח את כל ארץ ישראל.

בימים ההם פרצה מלחמה,
שתי קבוצות מלכים עשו מהומה.
חמש נגד ארבע, זה לא כוחות
(גם בכדורסל אין לזה הוכחות).

בסוף ניצחו דווקא המעטים,
על הרכוש והשלל עכשיו הם עטים.
וגם לקחו את לוט כשבוי
מביתו בסדום, באופן כפוי.

הגיע פליט, אחד בשם עוג:
"ללוט בן אחיך עליך לדאוג".
אברם לא חיפש סיבה או תירוץ
ומייד נערך למבצע החילוץ.

אברהם לידיים לקח את ההגה,
המבצע שארגן לא בייש את אנטבה.
תקף חזיתית ולא הסתתר,
עם 318 לוחמים הסתער.

מכאן למדים עד כמה זה חשוב
לפדיון השבויים להיות כה קשוב.
318 בגימטרייה הם "חיש" –
שהאל את גלעד אלינו יחיש.

רק השבוע מובראק תועד:
 "בקרוב תקבלו מכתב מגלעד".
 נתעטר כולנו בתפילין וטלית,
 נתפלל לשובו של גלעד שליט.

וכדי שהדברים יהיו די ברורים
 נשבע לו בברית בין הבתרים:
 "אחרי שעמך יעבור קצת תלאות,
 לזרעך נתתי את הארץ הזאת".

הבית הבא מוקדש לגלעד –
 עלם חמודות, לגדולות עוד נועד.
 על החריגה בחרוז – נא גלו הבנה,
 השתדלו גם לקרוא בהרבה כוונה:

"ואתה אל אבותיך תבוא בשלום
 בשיבה טובה תגיע הלום".
 שרטט הגבולות וקבע אז כל פרט
 מנהר מצרים ועד נהר פרת.

שיר למעלות, אשא עיניי אל ההרים,
 מאין יבוא עזרי?
 עזרי מעם ה', עושה שמים וארץ.
 אל ייתן למוט רגלך, אל ינום שומרך.
 הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל.
 ה' שומרך, ה' צלך, על-יד ימינך.
 יומם השמש לא יכבה, וירח בלילה.
 ה' ישמרך מכל רע, ישמור את נפשך.
 ה' ישמור צאתך ובואך מעתה ועד עולם.

להיות מעשי ולהפיג הייאוש,
 אברהם עבר לשלב המימוש:
 עם הגר שפחתו הוא התחתן
 (באישור של שרה), ונולד להם בן.

המלאך את הגר עדכן די מוקדם:
 הבן המיועד יהיה פרא אדם.
 ידו בכל ויד כל בו, עוד תראה,
 הבחורצ'יק הזה – ישמעאל ייקרא.

כשכולנו נסב לסעודת השבת
 נחשוב על גלעד, כל בן וכל בת.
 וכך כל העם, חילוני וגם רב,
 יעודד ויתמוך בגלעד והוריו.

אברם כבר היה בן תשעים ותשע
 (להיות זקן אז לא נחשב פשע).
 האל את שמו שינה לאברהם
 כי אב המון גויים הוא ועם.

אברהם את לוט השיב לסדום
 לכבודו פרסו שטיח אדום,
 ארוחת מלכים של לחם ויין
 רחוק מהלב, רחוק מהעין.

האל עמו חתם ברית עולם
 "ברית מילה תעשה לכולם".
 ביום השמיני תמול העורלה,
 סעודת מצווה והרבה הילולה.

לאברהם אז הוצע לחלוק בשלל
 הצעה מפתה שעל הסף הוא שלל:
 הרים את ידו, נשבע לאל ממעל
 דבר לא אקח, מחוט ועד שרוך נעל.

בן תשעים ותשע היה אז אבינו,
 גבר- גבר, כזה אבא רצינו.
 היהודי הראשון בעולם שנימול,
 היום זה נפוץ מימין ומשמאל.

אברהם לא נרדם בלילה ההוא
 אין לו בנים, קצת שוטט ב-Yahoo.
 "הבט נא השמימה וספור הכוכבים –
 כך ירבה זרעך ויפרוץ בנתיבים".

וגם שרי שודרגה לשרה
 "ואף בן יהיה לך", בישר לה בשורה.
 בשבוע הבא נחגוג המאורע
 הולדת יצחק בפרשת וירא.

אייל לר